

AUKŠTAITIS

Lietuvos SAJUDZIO Utėnos rajono tarybos leidinys

1991 m. liepos 4 d. Nr. 4(21)

Kaina 20 kp

Sjmet sukanka 650 metų nuo Didžiojo Lietuvos kunigaikščio Gedimino mirties.

Neapykantos pamokos

ksčiausiosios Tarybos deputatė Vidmantė Jasukaitė savo straipsnyje „Kas valdžios valdovė?“ („Svytury“, 1991 m. Nr. 9) surūšiavo Lietuvos žmones į talentinguosius (Dievo pateptuosis, Angelo pabūčiuotuosis) ir i d u t i n y b e s . Kiek galima spręsti iš jos prokuroriško tono, savęs autore prie vidutinių nepriskiria, laiko save Dievo pateptaja. Talentas, aišku, — geras daiktas, bet kodėl? Viešpatie, duodamas Vidmantė talentą, užmīršai duot k u k l u m o?

Rašydamas apie suvešėjusias, gyvenimą nuodijančias vidutinibybes, V. Jasukaitė pareiškia: „K a d i š k e l t u s a v e , j i t u r i s u n a i k i n t i , s u t r y p t i j a u z i n o m a a u t o r i t e t a ... Rašytoja nė nepajunta, kad ji kaip tik taip ir daro: trypia, spjaudo ir drabsto purvais tuos, kurie kitaip galvoja ar nepakankamai vertina jos talentą. I ja, kaip i saulę, turėt krypti visų akys. Tribūnoje nenulipdama turėt spinduliuti išmintyt j i, Vidmantė Jasukaitė, na gal dar koks Pangonis, Rupeika, Stakvilevičius ar kitas algirdėnas, o „žurėk, kalba koks parlamentaras taukuotais plaukais, kurio „pitlus“ (ar nebus tai klynas?) nuž... es iki kelij.“

Deputatė pasikėlė per auklėti kunigą, nes šis kalba, kad 1940 m. Tėvynė reikėjo ginklu ginti nuo bolševikų: „Išsivalyk savo burinę, kuria kvieči kerštyti ir maldayai paleisti nors vien

nias kitas smalsuolis.

Ir vėl demokratijos pamoka: rajono LDDP lyderė Milda Petrauskienė mėgina išprašyti radijo korespondentą. Kam gi vidutinibėms reikia žinoti, ką daro pateptieji? Po poros valandų tas patas Sajudžio šnipas užkliūna ir V. Jasukaitėtei...

Kad koks pašalinis nepamatyt, kad čia kokia partinė konferencija, LDDP šulai atsitraukė truputį toliau (vienas net i salės galai nuėjo), o susirinkimą vedė leliboristas V. Guiga. „Prezidium“ papuošė nė žodžio nepratėjęs nepartinis poetas Vyt. Kazieja.

Forumo organizatorai (svečiai) vienas už kita grąžiau taršo demokratijos dailigus pamynusi parlamentą (ir kada gi bus deputatu atsaukimą įstatymas?), pilktinasi J. Veselkos neklaušančiu V. Landsbergiu, jaususidėjusi su OMON'iu. A. Bendinskas žegnojas, kad valdžios neveras, bet sunku žūrėt abejingam, kai tiek idėjos brolių laukia nesulaukia... Priplėko, priplėlio suomiškos pirtys, vartos supuva... Niekis eina liaudies turtas. Tieki metų kovota už vadovaujantį vaidmenį (partija — mūs vairininkas), o dabar net kruvinu prakaitu užsidirbtą ordiną baisu pa-

sikabinti.

O fašizmas vis labiau išsiautėja: sproginėja bombos, nuteisė žurnalistą E. Jansoną, j teismu padavė mūsų mylimą Algirdą. Vaišvila Alytuje užsakė didžiuli šaldytuvą — kis i ji visus, kurie gina demokratiją. Norėjo išsiuomot Sibirą, bet Gorbis reikalauja valiutos. Taigi, Lietuvą nuo katastrofos gali išgelbėt tik ateities forumas.

Forumo rėmėjai išrinko ir 16 žmonių tarybą. Galima būtų ją pavadinti ir leiboristų biuru, nes visi savi, visi kaire ranka ir ikypti žegnojas. Taryba, manau, netrukus atkurs raudonuosius kapelius, kviesis ižymiausius intelektualus (V. Tomkus ir kt.), ekstremistus nuskriaustus demokratijos tevus (Astauska, Sakalauskas, Sončiūnas). Savo ekonominius planus išdėstyti J. Veselka. Apie pagalbą „Interlitai“ ir teisiniu byla papasakos pats išmintingasis Algirdas. Žodžiu, forumas i savo veiklą itrauks šviesiausius Respublikos protus, tad išpūdžiu bus pilna katino „patkava“, o partkomos salė griaudės nuo katūčių. Sékmės jums, atkuriant šviesią komunistinę prieitil!

V. SAKALAUSKAS

LIETUVOS JAUNUOLIAI!

Utenos rajono karinis komisariatas siuntinėja lapelius, kuriuose kviečia Jus tarnauti sovietinėje armijoje. Tuose lapeliuose skleidžiama melaginga propaganda, siekiama Jus i bauginti ir įvilioti į tarnybą svetimos valsitybės okupacineje kariuomenėje.

Sovietinis komisaras, žinomas, kad neturi juridinės teisės šaukti Lietuvos Respublikos piliečių į okupacinę armiją, gudrauja — siūlo atvykti „išspresti“ klausimą dėl tarnybos TSRS ginkluotosiose pajėgose.

Nuo 1990-jų metų kovo 11-osios iš tarnybos sovietinėje armijoje pasitraukė 1212 Lietuvos jaunuolių. Iš jų vėliau 37 jaunuolių buvo sugauti ir grąžinti į dalinius. 1990-jų metų rudeninio saukimo metu buvo planuota „rekrutuoti“ 11500 jaunuolių. Tarnauti išejo tiktais 1300 (403 lietuvių). Iki šiol jau paliko savo dalinius 27 rudenį paimiti vaikinai. 1990-aisiais metais kariuomenėje žuvo 24 lietuvių, šeštais metais — 5.

Jaunuoliai, gerai pagalvokite! Atminkite, kad Jus gina Lietuvos Respublikos ir tarptautiniai įstaýmai. Antra vertus, niekis negali užtikrinti, kad sovietai laikysis tų įstaýmų ir Jūsų nelies. Tačiau kas apsaugos Jus sovietinėje kariuomenėje?

Ką kalba faktai

Štandien, kai situacija gali pasikartoti, noriu prisiminti kai kuriuos faktus. Tada gerai matysime, kad Sausio perversmas Lietuvoje buvo suplanuotas ir specialiai rengiamas. Prisiminkime viską iš ellés, o išvadas tegul doro patys skaitytojai.

Pries sausio 13-ąją vienas deputatas primygintai reikalavo, kad Lietuvos Respublikos AT pirminkino apsauga būtų pakelta, kad jos imtūsi Vidaus reikalų ministerijos darbuotojai. Gal tie, kurie perėjo į OMON'ą?

Jau prasidėjus tragikiems įvykiams, deputatas K. Antanavičius primygintai reikalavo, kad AT rūmu gynėjai būtų prašomi išsiskirstyti. Kodėl? Tačiau ačiū gynėjams, jie nesiskirstė ir tuo pakirto šeitono užmačias.

Sausio 13-osios sumanymas nepavyko, prasidėjo naujos akcijos. Kaiju emisai pasipylė po Lietuvą, kiršinami žmonės. Jie pradėjo savaip alšinti priimamus įstatymus, juos nelgdam ir painiodami. Sausio 18 d. J. Pözela susitikime Klaipėdoje reiškė pretenzijas Aukščiausiajai Tarybai dėl asignavimų Krašto apsaugai. Bet juk tai vienas valstybingumo požymiu!

Kairieji nepritaria ir tam, kad atskyrėme nuo Sovietų Sąjungos valiutinio fondo: juk Maskvai sumažės iplaukos. Jie norėtų, kad Lietuva „pabūt“ Sąjungoje sudarant sutartis. Kaijiesiems nepatinka, kad Lietuvos Aukščiausiajai Taryba gerai sutaria su dabartine Ministru Taryba.

Klaipėdoje per kariškių ir TSKP 6-ajį televizijos kanalą buvo transliuojamas kariškių ir TSKP Klaipėdos atstovų susitikimas su V. Beriozovu. Buvo įdomu klausyti, kaip vienas iš LDDP lyderių drg. Beriozas, paklausias, kokie santykiai LKP (TSKP) ir LDDP, atsakė, kad „mūsų viskas sutampa, tik dėl sausio 13-osios įvykių nuomonės“ skirišiai!

Itampa didinti „labai reikėjo“. Iš to „didelio reikalo“ susiduriai Praeities, atsiprašau. Ateities forums. Po kurio laiko „buvusiu“ forums pareiškė, kad reikėtų sudaryti sutartį su sovietais kokiems treliems metais.

Kodėl treliems? Ogi todėl, kad po trejų metų baigsis AT deputatų kadencija, o kitus rinkimus jau tikisi laimėti kairieji. Jie jau dabar tam rengiasi: skaldo, priešina į kursto tauftą, kad ili suklaidintų prieš rinkimus. Su priešinės žmonės, išgarbinus vieną asmenybę, galima rinkimus į laimėti, o jau tada ir keliais atviras į „naujai atsinaujinusia“ federaciją.

Drg. Brazauskas į Vilnių susikviečia pasitarimui pedagogus — LDDP narius. Po pasitarimo nuvilišja per Lietuvą mokytojų streikai. Dėl atlyginimų! O Dieve! Ar galėjo tuo kas patikėti? Ar būtų tuo patikėjė mūsų tautos knygnešiai? Ar būtų tuo patikėjė J. Basanavičius, V. Kudirka ir kiti šviesuoliai?

Dar skaudesnis įvykis — Žemdirbių sąjungos mitingas. Kaiju emisai tol važinėjo po Lietuvos kaimus, „aiškindami“ AT priimamus žemės ūkio įstatymus (kokie blogi jie bus), kol dalį valstiečių nuteikė prieš AT ir Vyriausybę. Na, o po to jau nesunku buvo organizuotai nuvesti į Vilnių į mitingą. Kam tas mitingas buvo reikalingas, buvo aišku tą patį vakarą pažiūrėjus Maskvos TV programą „Vremia“, paklausius jos komentarų. Tai, gali, žemdirbiai tapo žaisliukų žemvaldžių rankose. Jie nekalta, juos suklaidino, o Vilniuje viskas jau buvo parengta. Prie Parlamento rūmu knibždėje įvairaus plauko, prokuratoriai, Vilniaus sąjunginio parvaldumo įmonėse buvo išdalintos atmintinės, kaip elgtis to mitingo metu. Kam tas mitingas buvo reikalingas, gerai matėsi Kalnu parke, pasiklausius „buvusiu“ ir kaiju kalbu. Ypač įdomu buvo klausytis poetės Jasukaitės kalbos. Mes vis nesulaikame jos gulantis ant bėgių. Raipčiai kaištai jų mums žadėjo, kad neišvėžtų mūsų kareivelių. O mitingo metu jis net neprisimine išvakarėse žuvusios OMON'o aukos ir kitų aukų, besikankinantių ligoninėse nuo sadistinių OMON'o išpuolių. Ji kaištai gynė jedinstveninkus ir į juos panašius.

Miel Lietuvos žmonės! Argi neaišku, kur veda visokie „ateities forumai“, žemvaldžių sąjungos ir buvę LKP vadovai (šiuo metu persidažę į LDDP). Juk jie visi skuba, kad Lietuva neatsiliks į kartu su kitomis respublikomis pasirašytų „atnaujintos“ federacijos sutartį. Ar Jums, mieleji, neaišku, kad prie Laptevų jūros dar auga vėtos lietuviams. Todėl mums reikia būti stipriems, vieningiems, susitelkius, tačiau ir atsargiems: kad dar kartą LKP (LDDP) „neparęžtų“ mums saulės iš Maskvos, nuo kurios sibirietiško šalčio, kaip žinome, ne kartą sustingo mūsų kūnas ir dyasis.

Krepiuosi į visas kaiju jėgas, gal paklausykime AT pirminkino V. Landsbergio prašymo — neskaldyt ir ne-kiršinti tautos, kol nebus įtvirtinta Lietuvos neprisklausomybė. Nestabili padėtis Lietuvoje skatina sovietus imtis agresyvų veiksmų prieš mus. Tai parodė birželio 3 d. įvykių. Tad nebūkime akliai.

Dionizas VARKALIS
KLAIPEDA

Miestas skverbiasi į kaimą

1990 01 22 d. Utenos rajono vykdomojo komiteto protokolu Nr. 2, remiantis Naujasodžio kolūkio prašymu, buvo nuspresta leisti projektuoti ir statyti 6 gyvenamuosius namus Naujasodžio kaime, Vyžuonelių gatvėje.

Dar prieš šį nutarimą Naujasodžio kolūkio visuotinių kolūkiečių susirinkimai, ivyke 1989 kovo 21 ir sausio 20 dienomis, patenkino O. Sumskaus ir RSO vyr. inžineriaus K. Petkevičiaus pareiškimui ir išskyre sklypus individualių gyv. namų statybai. O. Sumskus i kolūkį buvo priimtas dirbt pagalbiniu darbininku o K. Petkevičius — pagalbiniu verslu cecho antraielėse pareigose. Vėliau, 1990 vasario 8 dieną, visuotinių kolūkiečių susirinkimas geranoriukai išskyre sklypus RSO pirmininkui J. Deveikui ir Utenos miesto gyventojai E. Goliubevai, o truputį vėliau, t. y. gegužės 11 d., Utenos miesto gyventojai A. Leipuvienė, tauragnieki V. Trinkūnienė ir Utenos pieno kombinato generaliniams direktoriui V. Sliesoraičiui. (Pastarasis šiuo metu nestato, paraiškė pateikta miesto merijai.) Ilgai rinkosi vieta statybai A. Leipuvienė. Du kartus jai sklypas buvo išskirtas Utenos mieste, bet, matyt, geriausiai dabar gyventi bus kai me.

Kad nebūtų nuobodu miestiečiams pašistačius namus kaimo gyventi, rajono architektai Vyžuonelių gatvę įtraukė į Utenos miesto teritoriją ir miesto merija išskyre sklypus buvusiams specializuoti tresto valdytojui J. Malinauskui, J. Pilipavičienėi, statybos valdybos viršininkui Ramonui, policijos komisarui V. Salgunovui ir gatvės pabaigoje neužmiršo išskirti černobylietui V. Pūslui.

Pastaruojuis „miestiečius“ galima pavadinti nuskriaustaisiais, lyginant su „kaimiečiais“. Mat kiekvienas „miestietis“ kuris turi bent koki gyvenamąjį plotą (o iš dauguma turi 3–4 kambarių butus) yra paraše pasižadėjimus, kad pasistatę savo

namą, butą turi atlaivinti. Tuo tarpu tie, kurie statosi pradžioje Vyžuonelių gatvės, t. y. jau „kaimiečiai“ (jiems gi žemė išskyrė Naujasodžio kolūkiečiai), jokių pasižadėjimų neparašė. Tad bestatydamis savo „vilas“, gali ramiai laukti butų privatizavimo. O ką apie tai galvoja Utenos benamai?

Kad kaimo žmonės dosnūs ir negaili žemės, gali pasigirti ir biliakiemiečiai. Jie irgi pasigailėjo Utenos miesto pensininkės Apolonijos Korlienės, kuri dirba pagalbiniu verslu cecho darbininke. 1990 rugpjūčio 3 dieną. Medienų gyvenviečėje jai išskirtas 0,15 ha sklypas gyvenamajam namui statyti.

Priemiestine žeme i dosnai dalijant, stengiasi neatsilikt ir Spitrenų kolūkis. Ačiū širdingiems kolūkiečiams šiandien gali pasakyti tik kai kurie miesto žmonės. O kaičiau tiems, kurie daugelį metų laukia buto arba nori pasistatyti nuosavą namą. Tiems atsako — dar projektuojami sklypai, ir dabar stygius statybinių medžiagų, todėl reikia palaukti...

P. USNYS

P. S. Norime nuraminti nuskriaustus, šiaime straipsnyje minėtus „miestiečius“. Prieš porą mėnesių įvykusiam susitikimė AT deputatus prof. K. Antanavičius tokius „nabagus“ labai gailėjosi ir patarinėjo, kaip apgauti įstatymus. Anot profesoriaus patarimo, jums tereikia kuo greičiau nusipirkti pažadėtus palikti butus ir tuos pripriegalius su pasižadėjimais galésite pasikabinti ant vienies atsiminimui savo naujųjų namų „tupylkose“.

Beje, jei šis variantas neišdegčia, pretenzijas prasome reikšti autorui, ekonomikos profesoriui. Taip pat patariame dažniai vaikščioti į susitikimus su kairiaisiais deputatais. Ten Jūs, sužinote ne tik kaip apgaudinėti Lietuvos įstatymus, bet ir pasiklausyti jomų postringavimų apie demokratiją, humanizmą, moralę ir t. t.

Kolūkietis perka dviratį

Taip iš likrų buvo pavadintas P. Medeišos straipsnelis, įteiktas „Utenio“ redakcijai ir išspausdintas birželio 22 dieną, ir pavadintas „Perka dviratį“. Kažkuri dingo nekaltas žodis „kolūkietis“ (beje, taij mielas pirmininkų ir kitų žemės ūkio darbuotojų ausims). Iš straipsnio be autoriaus žinios dingo ir dar kai kurie sakinių. Taigi, „Utenio“ cenzoriai (gal drg. S. Račas?) truputį brūkštėlėjo savo plunksna.

Turbūt redakcijai nepatiko žodis kolūkietis todėl, kad galėjo atkreipti skaitojo dėmesį, kaip sunku nusipirkti kaimo žmogui vyriausybės jam skirtas prekes. Utenka tik pažvelgti į Utenos miesto skelbimų lentas ir stulpus, nulidytus siūlymai pirkti naujus baldų komplektus, televizorius, šaldytuvus ir t. t. Kiekvienam aišku, kaip parduodamos prekes Utenos rajone, ka gali nusipirkti paprastas

kaimietis ar miestietis ir kaip „apsirūpina“ prekėmis valdininkai, perpardavinėtojai.

Moteriski dviračiai, atvežti į statybinių prekių parduotuvę, turėjo būti parduodami tik tiems, kurie tiki pārdavė valstybei žemės ūkio produktus. Cituuoja pardavėjo V. Macijausko pasiaskinimą: „...Pasiemau du dviračius... nes negalėjau stovėti eileje, kadangi atleidinėjau dviračius. Ir du dviračius atleidau be eilės. Žibėnui pagal kvitą Nr. 829102. Todėl, kad jis yra mano kaimynas, ir kartu parvezė mano dviračius į kaimą pas uošvius“ (Kalba netaisyta.) O kiek tokiai pāžstamai turi tik pardavėjai? Juk čia tik truputį ikišiuo smulki žuvėlė. O kur prekybos šamai, stambios lydekos?

Jie daro viską, kad taip atsitiktų, kad tik kuo mažiau prekių į patektų į kaimą. Šiuo atveju iš 30-ties atvež-

tų į parduotuvę dviračių kaimiečiai nusipirko tik 16. Tik vėliau, atvykus patikrinti, sandėlyje rasti paslėpti dar 5 dviračiai, kuriuos pardavė eileje stovėjusiomis žmonėmis.

Suprantama, kad kalti ne vieni pardavėjai. Be rajono valdžios pritarimo, be prekybos vadovų žinios taip nebūtų daroma. Valžalia apsimeta nieko nežinant, negirdinti, bejėgė. Ko gera, taip daroma, norint sukelti žemdirbių nepasitenkinimą. Aukščiausiaja Taryba, Vyriausybė, Tačiau ar visada tas išdegs? Toliau kvailinti žemdirbius darosi vis sunikau. Nors taip stengiasi žemdirbių sajunga, norinti prisivilioti kuo daugiau bendraminčiu.

Tad pirmyn, „Uteni“, išviesia praeitį. Cenzūros laikai jau grižta, nors šiam laikraštyje ji visada ir buvo.

A. SIUKSCIU

Pokario epizodą prisimenant

Perskaiciu Jūsų laikraštyje J. Barysos laišką „Pokario epizodas“, noriu šiek tiek papildyti.

1945 mokslo metais nuošauvau kambarėli pas šeimininkę Binkienę, kuri gyveno pakalnėje netoli milicijos pastato, kitoje pusėje upelio. Kitą kambarį buvo išsinuomavę minėtasis saugumo valruotojas Juozas Zubulionis su žmona ir maža gal kokių 4-rių metų dukryte. Pasibaigus mokslo metams, atostogauti išvažiavau į kalmą netoli Utenos. Ten būdama, ir išgirdau apie tą balsų ivykį.

Kitame name gaite įgyvendino rusų šeimą. Per susaudymą senekas rusas buvo nekaltai saugumiečių nu-

S. KYBARTIENE

Komunisto

1987 m. balandžio 1 d.

Atrodo, mano svajonės pildosil Pagaliai draugas D. pasakė: „Būsi N. rajono komiteto pirmasis sekretorius“. Tai jau šis tas. Tik reikia, kad draugui D. pavykti įkalbėti draugą P., nes nuo jo taip pat daug priklauso. O tas niekšas M. jau, atrodo, sukasi apie drauga P. — vakar vėl į Vilnių važiavo... Reikia būtinai įkalbėti su draugu B. Jis geras P. viršininko draugas, tad draugas P. negales nepaisyti B. nuomonės.

1987 m. gegužės 25 d.

Pagaliai... Pagaliau aš — pirmasis sekretorius Baigėsi vargai. Ne veltui tiek pinigų sukišau. Net draugui C. leko duoti keletą šimtinių. O dar tas M. vis kis man pagalias i ratus. Na, dabar jis mano rankose! Aš su juo atsiskaitysiu. Už viskai. Kvailys, prakeikta! Norėjo būti pirmuoju sekretoriu! Dabar niekuo nebus!

1987 m. rugpjūčio 10 d.

Šiandien jau galiu atsikėpti. Su visais atskaičiu. Ir su S., ir su V., ir su Z.. M. dabar išsigandęs tik vėlaišas mane tik siūlo pinigus. Ne jau Iš jo neimšiu! Ir taip pakankamai gaunu. Aš jam taip ir pasakiau.

1988 m. vasario 18 d.

Ak, kaip gera sėdėti minčiame krėslė ir galvoti apie savo atlikus darbus! Jau seniai nebéra, nei S., nei V., nei Z., nei to prakeikto. M. Visi jie pašalinti net iš partijos! Šiandien tik juokas ima, kai prisimenu, kaip M. norėjo tapti rajono komiteto pirmuoju sekretoriu...

Vasarį 16 d. gavau užduotį — užtikrinti tvarką N. mieste. Atrodo, ir vėl nebogai prieš draugą D. pasirodžiau — kažkokis tipas buvo iškėlęs buruzainę vėliavą, o mano žmonės jį sugavo.

1988 m. rugpjūčio 1 d.

Jau visai nebesuprantu, kas čia dabar darosi. Net snaudulys darbo metu nebeima. Nerimas graužia mano jautrią širdį. Kažkokis Sajūdis, kažkokie mitinai...

1988 m. rugpjūčio 1 d.

Užvakar įvyko susitikimas su tremtiniais, o vakar — okupacijos metinių minėjimais. Atrodo, tie sąjūdai baigia 18 manęs atimti valžią. Aš nepasiduosiul. Vakar i tribūnos pasakiau:

„Ocupacijal Kitaip aš nega-

liu pavadinti to, kas įvyko 1940 m. Komunistų partija negalejo jai pasipriešinti, nes TSR panaudojo jėgą.

Bet dabar mes, komunistai, pasiūročia kovoti už nepriklausomybę. Penkiasdešimt metų rouošmės! Net pats išsigandau savo žodžių... Bet kaičiau negalima — reikia veikti. Reikia igyti populiarum. Tada ir sajūdists nosi nušluostysi!

1989 m. gruodžio 31 d.

Artėja Naujieji Metai. Ką naujo jie man atneš? Na, nel Naujo nereikiai Norėčiau, kad viskas būtų ramu... Ne veltui LKP XX suvažiavime balsavau už LKP savarankiškumą... Dabar susitikimuose su visuomenė tuuri proga pavaizduoti laisvės kankinį, besigrumiantį su Maskva. Tikiuosi vasario 24 d. laimeti rinkimus.

Tada valžia, valžia, valžia ir pinigai, pinigai, pinigai... Sirdis net apmirsht pagalvojus... Tiktai štai dar vienas „kankinys“...

Tas prakeikta M. Maža to, kad teko ji į partiją grąžinti.

dabar jis vėl į mano vietą pretenduoja Sako, kad buvo pašalintas iš partijos už išsitikinimus.

...Sunšnukis! Kaip jū-

Koks aš kvailysi Kodėl ne pasiliku su savo broliais TSKP nariais? Kodėl tiek prikabėjau apie nepriklausomybę rinkiminės kampanijos įkarštyje? Mano mielieji broliai jau užėmė LKP centro komitetą! Jų rankose jėgal. Jų rankose valžiai Jūs lydi sėkmę! Ka man daryti? Gal jie man atleistu... Šiandien, jei galėčiau, į juos kreipčiaus didžio tarybėlio poetu Salio Semerio žodžiais:

Ir aš jūsiškis kūnu ir krauju...

Ir aš į talką jums einu...

Einu... Salin šečilius aš veju...

Sukuos jūs rato stipinu...

Bet ne, dar reikia pažiūrėti. Ir taip per daug sku-

bėjau.

1990 m. gegužės 25 d.

Stai kaip naudinga nesikaršiuoti, TSKP aprimo, o Prunskienė po užsienį laksto. Net su Gorbačiovu susitiko. Gali laimeti. Na, o aš ne susikompromitavęs. Balsavau už savarankišką LKP, pasisakiau už nepriklausomybę... Tiktai reikia valžia į savo rankas imti. Aš jau pasirūpinau, kad visame N. rajone pasklistu kalbos apie Landsbergi — vokietiškai, nesirūpinant lietuvių reikalais, ir Prunskienę, už liaudies lėšas važinėjanti po užsienio kurortus... O i... Tie-

liai meluoja! Aš pats organizavau ta pašalinimą ir gerai žinau, kad vienintelis jo išsitikinimas, už kuri jis buvo pašalintas, tai tas, kad manė, jog jis turi sėdėti mano vietoje! Na, gal kaip nors laimesiu rinkimus...

1990 m. kovo 11 d.

Rinkimai pralaimėti. Zlugo mano svajonės... Zlugo mano pastangos... Na, ir kodėl aš susigundžiau laimeti demokratikus rinkimus? Kodėl nepasukau ant TSKP platformos?

Ne nel Salin tokias minčis! Gal tie sąjūdai! AT pirmininku išrinkis Brazauską! Jis populiarus tautoje (kad aš taip sugebėčiau prisitaikyti prie naujų sąlygų). Stai per radiją tuoju praneš rinkimų rezultatus. Gal dar ne viskas prarasta? Brazauskas nenusirkia komunistų partijos... Stai jau skelbia rinkimų rezultatus Brazauskas. Ką?? Neišrinko... Neišrinko... Cia jau viskas. Man, kažko aptemo akys, sukas galva... Tik branguji krėslą dar jaučiu po savimi... Neaugi viskas...

1990 m. kovo 27 d.

Supratau — komunistai ryžtingai veikia. Galima būtų pasidžiaugti, bet man kažkodėl negera pasidare. Juk lyg ir ne jū pusėje buvau...

Iš pradžiu norėjau iš karoto bėgti ir išsirašyti į TSKP gretas, bet nusprendžiau susilaikyti. Ryt poryt suspesi. O dabar namuose pasediu, palaiksiu, pamatu... kuo viskas baigsts...

1991 m. vasario 13 d.

Aš teisus — reikia laukti. Gyvenimas dabar bausis. Įkuriu pusę stipresnis vėjas pučia... nebesusigaudau... Baigiu tą dienoraštį. Nebegalau rašyti. Labai prasta kurybinė atmosfera. Pa-

laiksiu geresniu laiku...

1991 m. balandžio 22 d.

Ateities Forumas — štai kas mane išgelbės! Šiandien opozicija, rytoj valžiai! Tai man tinka. Greičiau tą rytdieną ateitų...

Nuo komunisto nusiraše

Tomas BARANAUSKAS

